

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1491 van 30 augustus 2016
in de zaak RvVb/1415/0506/A/0495

In zake: de bvba **MONDY**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Jan FERLIN, Peter FLAMEY, Gregory VERHELST en Astrid LIPPENS
met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijklaan 16

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
de heer Axel VAN RIE

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 22 april 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 5 maart 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde van 18 februari 2013 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de functiewijziging van appartement B/05.01 van wonen naar verblijfsrecreatie op een perceel gelegen te 8620 Nieuwpoort, Albert I laan 64 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 0516H.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 7 augustus 2015 stelt de voorzitter van de Raad vast dat het beroep op het eerste gezicht alleen korte debatten vereist. De behandeling van de zaak is toegewezen aan de eerste kamer.

De procespartijen hebben een nota met opmerkingen ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor korte debatten op 15 september 2015.

Advocaat Astrid LIPPENS voert het woord voor de verzoekende partij.

De heer Axel VAN RIE voert het woord voor de verwerende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 11 december 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Nieuwpoort een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de functiewijziging van appartement B/05.01 van wonen naar verblijfsrecreatie”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 vastgesteld gewestplan ‘Veurne - Westkust’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Omwille van een foutieve adressering is het openbaar onderzoek drie keer georganiseerd.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 december 2012 tot en met 24 januari 2013, worden acht bezwaarschriften ingediend.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 8 januari tot 6 februari 2013, worden tien bezwaarschriften ingediend en tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 10 januari tot 8 februari 2013, worden 29 bezwaarschriften ingediend.

De brandweer van de stad Nieuwpoort adviseert voorwaardelijk gunstig op 9 januari 2013.

Eandis adviseert gunstig op 14 januari 2013.

Toerisme Vlaanderen adviseert voorwaardelijk gunstig op 18 januari 2013.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert voorwaardelijk gunstig op 24 januari 2013.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Nieuwpoort weigert op 18 februari 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 19 maart 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 16 mei 2013 dit administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 21 mei 2013 beslist de verwerende partij op 20 juni 2013 het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Tegen deze beslissing stelt de verzoekende partij een beroep tot vernietiging ervan in bij de Raad. Met een arrest met nummer A/2014/0671 van 7 oktober 2014 verklaart de Raad het beroep ontvankelijk en gegrond en vernietigt de Raad de beslissing van de verwerende partij van 20 juni 2013 en beveelt de verwerende partij binnen een termijn van 3 maanden een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij.

Na een nieuw verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en na de hoorzitting van 17 februari 2015 beslist de verwerende partij op 5 maart 2015 het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE Vereenvoudigde Procedure

De voorzitter van de Raad stelt in voormelde beschikking van 7 augustus 2015 vast:

- dat de Raad de beslissing van de verwerende partij van 20 juni 2013 met een arrest van 7 oktober 2014 met nummer A/2014/0671 vernietigt en aan de verwerende partij de injunctie oplegt binnen drie maanden vanaf de betekening van dat arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep;
- dat voormeld arrest van de Raad met een aangetekende brief van 14 oktober 2014 betekend is aan de verwerende partij;
- dat de verwerende partij de bestreden beslissing op 5 maart 2015 genomen heeft en dat de bij injunctie opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen, overschreden is;
- dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest met nr. 230.559 van 17 maart 2015 oordeelt dat de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij injunctie opgelegde beslissingstermijnen als vervaltermijnen beschouwd moeten worden;
- dat de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op het eerste gezicht niet meer bevoegd was de bestreden beslissing te nemen, zodat het lijkt dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschreden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, die daardoor dan ook onwettig is;
- dat deze onwettigheid er toe kan leiden dat de Raad de bestreden beslissing zal vernietigen, onder meer omwille van de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt zich integraal aan te sluiten bij het standpunt van de Raad dat de bestreden beslissing onwettig is omwille van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij verwijst naar de overwegingen uit het arrest nr. 230.559 van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, en stelt vervolgens vast dat de verwerende partij de bestreden beslissing pas op 5 maart 2015 genomen heeft, alhoewel de vervalt termijn van drie maanden, na de betekening van het vernietigingsarrest van de Raad, om de beslissing te nemen op 14 oktober 2014 is beginnen lopen, zodat de vervalt termijn dus ruimschoots overschreden is.

De verzoekende partij dringt echter wel nog aan op de behandeling van de zaak ten gronde omdat de inhoudelijke behandeling door de Raad van de door haar ingeroepen middelen tot een meer genuanceerde herbeoordeling door de verwerende partij kan leiden.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat zij het administratief beroep van de verzoekende partij verworpen heeft.

Volgens de verwerende partij heeft zij een gemotiveerde beslissing genomen, waarvan het beschikkend gedeelte volledig gelijk is aan dat van de stilzwijgende weigering.

De verwerende partij verwijst daarbij naar het arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, met nummer 228.613 van 2 oktober 2014 met betrekking tot een na het verstrijken van de beslissingstermijn genomen gemotiveerde beslissing. Uit dit arrest moet volgens de verwerende partij afgeleid worden dat de Raad zich wel degelijk kan en zelfs moet uitspreken over een 'latere', gemotiveerde, beslissing met hetzelfde beschikkend gedeelte als een stilzwijgende weigeringsbeslissing, waarvoor ze in de plaats gekomen is.

De verwerende partij verwijst verder naar het dossier met rolnummer RvVb/1415/0620/A/607 met dezelfde problematiek, maar dat met een andere procedure werd behandeld.

De verwerende partij stelt tot slot nog dat korte debatten niet volstaan omdat die het fundamenteel recht van verdediging van de verwerende partij miskennen.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 59, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, bepaalt:

“Na registratie van een verzoekschrift kan de voorzitter van het [bestuursrechts]college of de door hem aangewezen bestuursrechter binnen een ordetermijn van dertig dagen na de datum van registratie van het verzoekschrift ambtshalve onderzoeken of:

1° het beroep doelloos is;

2° het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is;

3° het [bestuursrechts]college klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen;

4° het beroep alleen korte debatten vereist.”

Uit deze bepaling blijkt dat de Raad bevoegd is ambtshalve te onderzoeken of een beroep doelloos of klaarblijkelijk onontvankelijk is, of dat de Raad klaarblijkelijk onbevoegd is en of het beroep alleen korte debatten vereist.

De Raad kan een dossier met korte debatten behandelen wanneer een vernietiging zich opdringt op basis van een middel dat onmiddellijk dermate duidelijk is dat een doorgedreven onderzoek niet nodig is.

2.

De vraag of de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen binnen de daarvoor door de Raad bepaalde vervalltermijn, heeft betrekking op de temporele bevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en raakt de openbare orde, zodat de Raad dit ambtshalve onderzoekt.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft zich, als cassatierechter, in het arrest met nr. 230.559 van 17 maart 2015 uitgesproken over de principiële vraag of de termijn, die de Raad in een vernietigingsarrest oplegt aan de vergunningverlenende overheid om een nieuwe beslissing te nemen, al dan niet een vervalltermijn is.

In dat arrest oordeelt de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter duidelijk dat een in een vernietigingsarrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, met toepassing van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend 4.7.23, §2VCRO bepaalde vervalltermijn, maar niet van de aard ervan.

Dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in een eerder arrest een ander standpunt heeft ingenomen, doet daar geen afbreuk aan.

3.

Dat een vergunningverlenende overheid, na de vernietiging van een vergunningsbeslissing door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, buiten de door de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het vernietigingsarrest, op basis van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn, een nieuwe beslissing heeft genomen over het administratief beroep, moet derhalve tot de conclusie leiden dat deze vergunningverlenende overheid bij het nemen van die beslissing een vervalltermijn overschreden heeft om die beslissing te nemen, waardoor die nieuwe beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding.

Het is daarbij irrelevant dat het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing identiek is aan een stilzwijgende afwijzing van een administratief beroep wegens overschrijding van de beslissingstermijn.

De Raad kan een dossier, waarin de Raad dit vaststelt, met korte debatten behandelen.

4.

De argumenten van de verwerende partij dat de Raad zich ten gronde moet uitspreken over de bestreden beslissing, beletten niet dat de Raad ambtshalve kan en moet vaststellen dat de bestreden beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding en op basis van dat ambtshalve middel vernietigd moet worden.

De Raad heeft aan de verwerende partij de mogelijkheid geboden om een nota met opmerkingen in te dienen.

De verwerende partij had derhalve de mogelijkheid opmerkingen te formuleren over de ontvankelijkheid van het beroep, over het ambtshalve middel en over de vaststelling in de beschikking van de voorzitter van de Raad dat de zaak kan behandeld worden met korte debatten, die tot de conclusie kunnen leiden dat korte debatten niet volstaan.

De verwerende partij heeft daarover ook een nota ingediend.

De Raad oordeelt dan ook dat er aan de verwerende partij geen fundamenteel recht van verdediging ontnomen is.

Ten slotte is het niet omdat de vereenvoudigde procedure in een ander dossier niet toegepast is, dat dit dossier daarom niet met korte debatten behandeld kan worden.

5.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft buiten de aan de verwerende partij in het eerder vernietigingsarrest van de Raad opgelegde vervaltermijn.

De Raad kan en moet dan ook vaststellen dat de bestreden beslissing aangetast is door bevoegdheidsoverschrijding en, op basis van dit ambtshalve middel, de bestreden beslissing vernietigen, zonder de bestreden beslissing ten gronde te beoordelen.

Het ambtshalve middel is gegrond.

VI. TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Wanneer de door de Raad opgelegde vervaltermijn, waarbinnen de verwerende partij een nieuwe beslissing moest nemen, verstreken is, moet het administratief beroep van de verzoekende partij, conform artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, geacht worden stilzwijgend te zijn afgewezen.

Onverminderd hetgeen bepaald is in artikel 4.7.23, §3, tweede lid VCRO, impliceert het verstrijken van deze termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer uitgeput is, dat de verwerende partij geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar integendeel, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing moest bezorgen.

Dit heeft eveneens als gevolg dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij. Er is immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een stilzwijgende beslissing waarmee het administratief beroep van de verzoekende partij geacht wordt te zijn afgewezen.

Voor zover de verwerende partij tot op heden, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, geen kennisgeving van de stilzwijgende beslissing bezorgd heeft, is de termijn, waarbinnen men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen dergelijke stilzwijgende beslissing, nog niet beginnen lopen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 5 maart 2015, waarbij aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor de functiewijziging van appartement B/05.01 van wonen naar verblijfsrecreatie op een perceel gelegen te 8620 Nieuwpoort, Albert I laan 64 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie D, nummer 0516H.

2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 augustus 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Jonathan VERSLUYS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Jonathan VERSLUYS

Eddy STORMS